

A black and white close-up portrait of a young man with dark hair, looking slightly to the left. The image has a grainy texture.

Jiří

Hana Militká

Hana Militká

Jiří

Román Jiří věnuji svému bráškovu Jiřímu
a jeho synovi Ing. Petrovi Militkému

Velmi děkuji Jiřímu Halberštátovi za jeho velkou umě-
leckou pomoc.

Předmluva

Moje milá sestřičko Haničko!

S obrovským obdivem sleduji, jak v Tobě najednou vytryskl proud až gejzír schopnosti, asi i vnitřní nutnosti psát příběhy.

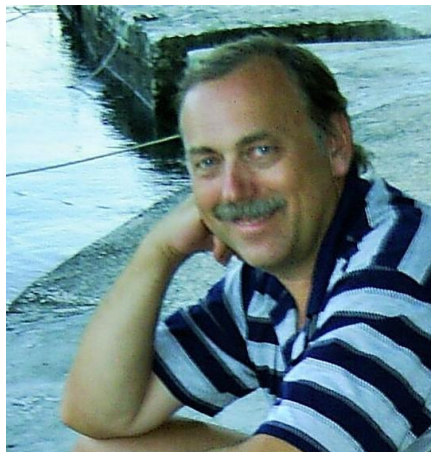
Obdivuji tu Tvoji lehkou ruku, s jakou píšeš. Také se Tvé dílo krásně a lehce čte.

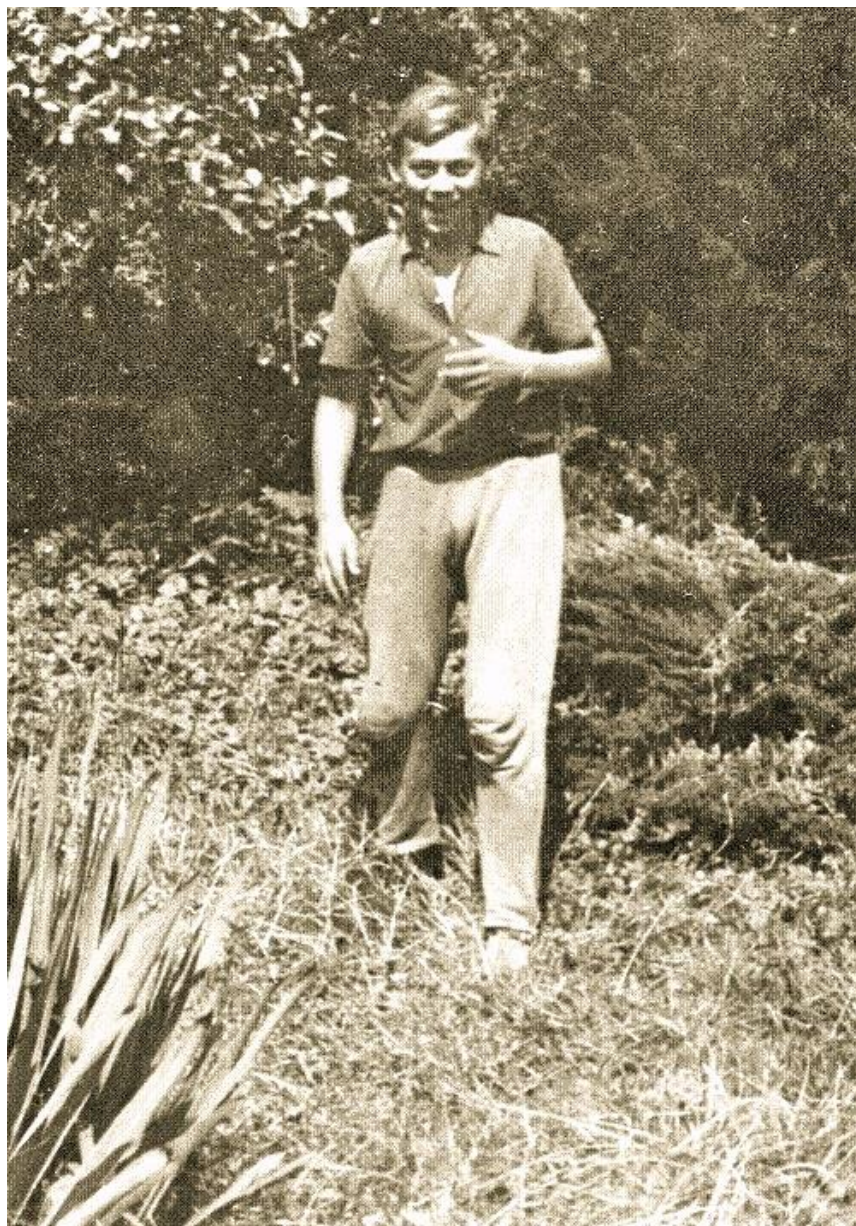
Samozřejmě, že jakožto tvůj odborný poradce to dokážu posoudit.

Jsi skvělá! Jen tak dál!

Tvůj bráška Jířa

U Gábi 30. 7. 2016

Sen

Pomalu, ale jistě se schylovalo k válce.

Nikdo nevěděl, kolikáté.

Zda k první, druhé, sté, nebo kolikáté.

Nikdo už je nepočítal.

Nikdo si ji nepřál.

Nikdo nepochyboval, že k ní dojde.

Nikdo nepočítal šrámy z boje.

Nikdo nepočítal ztráty svých blízkých.

Nikdo necouvl, nikdo se nevzdal.

Všichni byli stejně tvrdohlaví.

Všichni se viděli jako vítězové.

Všichni vše dali do boje.

Všichni věděli.

Jednoho dne zahynou úplně všichni.

Tolik toužili po míru.

Ale nenašel se nikdo, kdo by o něm začal vyjednávat.

A tak se stalo. Pak už opravdu nebylo nic.

Vlastně vše plynulo dál.

Jiří se probíral z těžkého snu. Vůbec nic si nepamatoval. Věděl jenom, že to byla těžká noční můra. Nepamatoval si ani, kdy se vrátil k tetě. Hlavně, že se svlékl, než vlezl do postele.

Byl přijat na ČVUT. Chtěl být stavařem, jako jeho táta. Pocházel z krajského města. Bydlel s rodiči v rodinném domku. Teď musel odejít do Prahy. Nebude to lehké. Všechno cizí - město, škola, studenti, profesori. Přece jen měl jednu velkou výhodu. Mohl od počátku bydlet u své tety. Mohl se vracet do známého místa. Dalo se s tetou docela dobře debatovat o běžném studentském životě. Co se povedlo, většinou však o tom, co se nepovedlo. To potom vždycky uvařila něco dobrého.

Jirka se těšil na odpoledne, až bude mít za sebou veškeré povinnosti. Až se vrátí do známého bytu.

Musel si vystát frontu, aby si zařídil bydlení na kolejích. Také bylo nutné obstarat tramvajenku. Nesmí zapomenout zapsat se na studijním oddělení, koupit správné knihy pro studium. Hlavně najít menzu.

Postupně se seznamoval s prostorem fakulty. Našel správnou učebnu, kde budou jako první ročník. Zjistil rozvrh a spoustu dalších drobností.

Na koleji vyhledal pokoj, kde měl bydlet. Vcházel tam s obavou, co ho čeká. Dozvěděl se, že bude bydlet se studenty 5. ročníku. Určitě budou na něho dělat ramena. Nebude to žádná legrace bydlet se staršími studenty. Můžou to být třeba nesnesitelní frajeři. S tím vstoupil na pokoj. Pátáci ho přivítali nádherně. Seděli na posteli. Jeden z nich měl na kolenou otevřený balík. Cpali se dobrotami, které přišly z domova.

Usmáli se na něho: „Nazdárek! Dáš si s námi? A posad' se. Máme tady samé domácí dobroty. Co máš radši? Zabíjačkové specialitky, nebo domácí buchty?“

Vyvalil oči: „Ahoj kluci! Předě dveřmi ve mně byla malá dušička, jestli mám jít dál. Ale vidím, že přicházím právě včas. Mé jméno je Jiří. Můžete mi říkat Jirko, nebo Jíro. Z těch dobrot rozhodně preferuji zabíjačku.“

„A co buchty? Pravé české?“

„Ty bych rád ochutnal později,“ usmíval se na nové kamarády.

Kluci se taky představili: „Ahoj, Petr,“ řekl majitel balíku. Naši mi posílají každý měsíc. Budeš se s námi mít dobře.“

„Já jsem nějaký Vyprahlej. Tedy, abys tomu rozuměl, jmenuju se Pepa Vyprahlý. Kluci si ze mne pět roků dělají srandu. Prý neustále vyprahlý Pepa. Mně to ale nevadí. Největší fór podle nich je, že mi musí vždycky dát napít. Poručí mi pivo nebo něco ostřejšího. Vůbec se nezlobím. Proč taky, kdo by odmítl, že? To víš, prachy většinou nejsou. Ale počkej, vystuduješ, tak jako my, zavedeš se. Pak budeš v balíku.“

„Co vy, už jste v balíku?“ zeptal se Jirka.

Kluci se začali chechtat. Petr zvedl balík: „Jak vidíš, ještě je ten balík moc malý, než abychom se tam vešli! Ale jednou to přijde. Jednou budeme v tak velikém balíku, že už nebudeme muset nic dělat.“

„Ale to by pak byla nuda, ne?“ řekl Jirka.

„Podívej se na zelenáče. Začínající student je filosof!“ smál se Petr.

Jiří si pochutnával na jitrnici. Zapíjel ji pivem z plechovky. Smál se na svět. Praha asi nebude tak zlá, jak se v hloubi své duše obával.

Pomalu poznával, že bydlet se staršími studenty může přinášet velké výhody. Oni ho správně nasměrovali, kde třeba zakoupit učebnice. Hlavně mu poradili, jak se dají velmi výhodně koupit od spolužáků, kteří právě první ročník na ČVUT dokončili. Prodávají je pak za desetinu ceny knihy.

Jirka se rozkoukával. Začínalo se mu v Praze líbit.

Chyběl mu jenom kamarád Jarda, spolužák ze střední školy. Také se dostal na ČVUT. Ještě nenastoupil z rodinných důvodů. Měli úmrtí v rodině.

Jarda měl dohodnuté ubytování na kolejích předem. Nepovedlo se, aby bydleli spolu. Snad příště.

Ze spolubydlících pátáků měl opravdu radost. Byli to moc prima kluci.

Možná to nadšení včera trochu přehnal. Pohnul se. Zjistil, že ho bolí hlava.

Teta zaklepala na dveře. Po chvilce nakoukla: „Jak ses vyspal? Doufám, že se ti zdálo něco pěkného. Ani jsem tě neslyšela přijít. Můžu ti udělat snídani?“

Jiří se pohnul, jako kdyby chtěl vstát. Pak se chytil za hlavu. Teta hned věděla, co se děje.

„Copak, včera jsme oslavovali?“ zeptala se zvesela. „Občas se to přihodí. Počkej, udělám ti vyprošťovák. Budeš koukat, jak se dáš rychle do kupy. To víš, zkušenosti,“ smála se teta. „Taky jsem studovala na vejšce. Ještě si to pamatuju.“

Zmizela. Za chvíli se linula bytem lákavá vůně.

Přinesla mu polévku až do postele. „Sněž tolik, kolik můžeš. Tělo si samo řekne, co chce.“

Opravdu se mu udělalo dobře. Teta se fakt vyzná!

Týden u ní uběhl jako nic. Jirka odjel domů. Příště už nastoupí ke svým pátákům. Těšil se na ně. Ale příště si dá pozor na oslavy. Rána jsou pak příšerná.

Čekal ho zajímavý život bez rodiny. Ale co? Na víkendy bude jezdit domů.

Čas letěl jako o závod.

Ani se nenadál, přišla zima, Vánoce, pak zkoušky, konec semestru. Znamky měl dobré. Jeho kamarád Jarda taky. Bylo také pár spolužáků, kteří neuspěli. Odešli z fakulty. Podcenili studium. Podlešli mylnému dojmu, že není nic těžkého studovat na fakultě. Rychle si zvykli, že se na všechny přednášky chodit nemusí. Měli tolik jiných zájmů, že na studium jim nezbyl čas. Dokonce si ani včas nevzpomněli, že už opravdu musí zasednout ke knihám. Propadli sítem. Nenávratně zmizeli.

Jiří a Jarda brali studium velmi vážně.

Oba většinou seděli na přednáškách. Bedlivě sledovali profesora. Chtěli co nejvíc z nové látky pochopit už na hodině. Aby si pak doplnili vědomosti. Kdyby netušili, co vlastně probírali, museli by se od začátku učit. Většinou se jim to dařilo. Zvykli si na chod fakulty.

Další semestr úspěšně uplynul.

Přišlo jaro.

Nálada byla veselejší.

Dívky

Dnes byl velký den. Pálení čarodějnic. Všichni se chystali do ulic. Určitě si to užijí. Správně by se dnes neměli ani učit. Profesor však odjížděl na tři týdny do zahraničí přednášet. Nechtěl své studenty nechat bez úkolů. Na konci přednášky zadal, co si mají za ty tři týdny nastudovat. Konečně přišel čas, kdy se s nimi rozloučil. Studenti nadšeně vyrazili z učebny ven. Hurá, jde se slavit. Jde se pálit čarodějnice na Ladronku.

Do učebny se vrátil Zdeněk, student vyššího ročníku. Ptal se jednoho opozdilce v učebně: „Je tady Džej Džej?“

„Co jsi říkal? Koho hledáš?“

„Ty neznáš Džej Džeje? No přece Jiří a Jarda, nerozluční přátelé!“

„Aha! Ani nevím, že se jim tak říká. Oba už vypadli. Myslím, že mířili přímo k ohni. Mám něco vyřídit?“

„Ne, jen jim řekni, že je očekávám zítra za úsvitu. Zbraně si mohou zvolit sami. S tím ať počítají!“

„No moment, já je do zítřejšího úsvitu určitě nevidím. Odjízdim na tři dny domů!“ vykřikl spolužák. Ale už mluvil do prázdna. Po Zdeňkovi se slehla zem.

„Blbec!“ ulevil si student.

Jiří a Jarda přišli k ohni v pravý čas. Hořel už vysokými plameny. Všeobecné veselí bylo v plném proudu.

Okolo bylo plno stánků s občerstvením i upomínkovými předměty. Organizátoři připravili pro děti a mládež všelijaké soutěže.

Poblíž obou kamarádů seděly dvě krásné dívky. Smály se na oba fešáky. Jiří si k nim odvážně přisedl. Pozdravil krásné slečny. Představil se. Jarda si k nim sedl z druhé strany.

„My jsme jako dva bráchové, vid' Jardo? Vy jste sestry?“ zeptal se.

Dívky se začaly hihňat: „Jasně, že jsme sestry, už skoro od narození,“ řekla tmavovláska, sedící blíž k Jiřímu. Přestavila se jako Saša. Její kamarádka blondýnka se usmívala na Jardu. Jmenovala se Linda.

Všichni trošku popíjeli. U ohně se zpívalo, někteří předváděli nacvičené scénky. Nálada byla výborná. Dívky řekly, že si musí odskočit. Jarda hned vyskočil, že je doprovodí. Aby je snad někdo neobtěžoval. Jiří zůstal sedět. Hleděl zadumaně do ohně. Měl doma dívku, ale nebyl to vážný vztah. Nevěděl, jestli to Helena myslí opravdově, nebo s ním jen tak laškuje. Možná si jen užívá hezké chvílky, než ji zasáhne ta pravá, osudová láska. Vypadalo to, že si s ním jen tak pohrává. Líbila se mu, ale jestli to nemyslí Hela vážně, tak se na ni nebude vázat. Nevěděl, jak to zjistit. Musel si přiznat, že se mu Saša velmi líbí. K nevěře bývá jen krůček. Co jednou člověk řekne nebo udělá, to už nejde vzít zpět.

Rozhodl se. Nechá událostem volný průběh. Rozhodně nebude na Sašu naléhat, chtěl si užít legraci, chtěl se bavit. Dnes je bláznivý večer, chovejme se podle toho. Již naši předkové vítali tímto svátkem jaro, pálili vládkyni zimy Morenu, která sužovala celou dlouhou zimou kraj i lidi.

Jarda se s dívkami v pořádku vrátil. Všichni se cestou smáli, bylo jim dobře.

Pak se stalo něco nečekaného. Odněkud ze tmy se s velkým řevem přihnali dva mladíci na motorkách. Začali kroužit kolem obou dívek.

Najížděli na Jardu. Jarda byl v šoku. Uskočil na poslední chvíli. Jiří viděl, co se děje. Vyskočil, postavil se jedné motorce do cesty. Mladík na motorce se lekl. Upadl i s motorkou. Druhý mladík začal zuřivě najíždět na Jiřího. Dívky i s Jardou mezitím prchli. Schovali se v davu, který seděl kolem ohně. Někteří se sice ohlédli, co se děje, ale mávli rukou. Věnovali se zábavě. Na místní frajery byli už zvyklí. Nechtěli si nechat zkazit zábavu.

Mladík na motorce sprostě nadával. Vyhrožoval. Druhý ležel na zemi. Pohnul se. Zasténal. Nemohl se postavit, asi měl něco s nohou, možná zlomeninu.

Jiří si toho všiml. Hned zavolal záchranku.

Mladík na motorce zmizel.

Záchranka nemohla najít správné místo. Dostala se ke zraněnému až za 20 minut. Ošetřili mladíka, řekli, že to vypadá na zlomeninu stehenní kosti. Naložili ho. Řekli, že jej odvezou do Střešovic do nemocnice, kdyby jej chtěl navštívit.

Jiří jim poděkoval. Starosta, který se bavil u ohně, se o celou věc zajímal. Řekl, že obec zařídí uschování motorky do uzdravení mladíka. Lékař z pohotovosti zavolal policii, aby přijela celý incident vyšetřit. Policie vyslechla Jiřího, Jardu i dívky. Ještě pár svědků. Vše zapsali, nafotili.

Bylo po náladě. Všichni zadumaně hleděli do ohně. Po nějaké době se dívky zvedly, že už budou muset domů. Dohodly se studenty zítřejší setkání. Ve stejnou dobu na stejném místě. Doprovod odmětly.

„Tak krásně to začalo. Pár blbců zkazí celý večer. My si ho přece zkazit nenecháme! Jde se na kolej. Určitě tam někoho najdeme. Trošku to rozjedeme. Takhle by to nešlo. Uvidíme, čím nás holky překvapí zítra.“

Oba kamarádi se chytli kolem ramen. Vyrazili na koleje. Zpívali si cestou milostnou lidovku.

Debata

Na dveřích pokoje, kde bydlel Jiří, spatřili přišpendlenou cedulku. Rozbalil ji, přečetl. Vypukl v hurónský chechtot: „Přečti si to!“ podal lístek Jardovi.

Jarda přelétl lístek očima. Taky se začal chechtat. Stálo tam: „Ahoj J a J, hledal vás ten pošuk z druhého ročníku, Zdeněk. Mlel něco o tom, že se setkáte za úsvitu. Volba zbraní je na vás. Kluci, dejte si na něj bacha. Je to fakt blázen všeho schopnej. Jedu na pár dní domů. Tonda.“

„Chudák Tonda, má o nás strach!“ řekl Jiří, když se trošku uklidnil.

„Jo, chudák Tonda, ale Zdeněk je fakt pošahanej. Takhle nám děsit spolužáky.“

„Já na něj úplně zapomněl.“

„Já taky. Musíme se na něj připravit.“

„Jo, jdeme na to!“

Vstoupili na pokoj. Pátáci odjeli domů. Měli tedy pokoj jen pro sebe. Jarda si k sobě skočil pro pár knížek. Na dveřích našel stejný lístek, jako byl na dveřích pokoje Jiřího.

„Tonda je fakt důkladnej. Mrkni na to. Napsal mi totéž.“

Kluci se dali do čtení různých knih. Vyhledávali patřičná data. Zapisovali je.

Když byli hotovi, už bylo kolem třetí ráno. Kluci se potutelně usmívali: „Zdrtíme ho, blázna! Nemá šanci!“ Udělali si silnou kávu. Zakousli klobásku s chlebem od pátáků.

„Kámoši nic neřeknou, budou si myslet, že jsem to sbaštil sám. Jsou moc fajn. Petr dostává balíky z domu. Jeho rodina má statek, pořád mu posílají nějaké masové dobroty. Mám se s nimi fakt dobře.“

Přesně ve čtyři hodiny ráno se ozvalo zat'ukání na dveře. Oba na sebe mrkli. Hned začali předstírat, že jsou hodně opilí. Jiří se dopotácel ke dveřím. Otevřel. Za nimi stál Zdeněk, pod paží plno knih. Nějaké sešity. Na očích brýle. Váhavě vešel.

„Dostal jsem vás, chlapečci. Dnes podlehnete.“

„To se ještě uvidí. Dáš si kafe?“

„Nepohrdnu. Makal jsem celou noc.“

„Pane jo, ty ses nějak připravoval. Já myslel, že nás umlátíš argumenty, které vysypeš z rukávu!“ zasmál se Jarda.

„Když tě teď tak vidím, doufám, že nás nechceš umlátit knihami,“ chechtal se Jiří.

Zdeněk se zašklebil: „Jen se smějte, holenkové. Místo chlastu jste se měli věnovat vědecké přípravě. Obávám se, že vás rozsápu v prvním kole!“

Jarda se d'ábelsky zachechtal: „Někdo si tu děsně fandí! Jen aby nebyl po hříchu zklamán!“

Na téma „Vznik vesmíru“ sypali prvňáci jeden argument za druhým. Používali k tomu nejnovější poznatky vědy.

Zdeněk vyjeveně zíral. Najednou u prvňáků nebylo po opilosti ani známky. Naopak ho kluci přesně mířenými poznámkami, po střehy umlátili téměř k smrti.

„Dobrá, uznávám. Připravili jste se prokatě dobře. Ale příště vás roznesu na kopytech svých ořů, to si pište.“

Jiří se rozesmál: „Jo, vořeš to, vořeš, dnes jsi to fest zvoral. Tak si na příště lépe vořeš ten svůj ostrovtip. Teď pojď, dáme si něco dobrého moku. Musíme oslavit vítězství ducha nad hmotou. Už nespíme 48 hodin. To víš, jsme ještě prvňáci, žabaři, potřebujeme spánek i vydatnou krmi. Mlíčko sice nemáme, ale co takhle whisky? Doufám, že nepohrdneš. Musíme přece oslavit vítězství, ať vyhraje kdokoliv. Proto se turnaje pořádají, ne?“

Zdeněk pomalu jihnul. Sice ho ještě trošku páčila prohra, ale kluci byli fajn. Na své ponížení rychle zapomněl. Začal s nimi juchat.

„Je fakt, že jste mě s tou předstíranou opilostí doběhli. Jste dobří rytíři bez bázně a hany,“ smál se. „Těším se, že se s vámi znovu utkám na poli cti a slávy. Tentokrát si téma zvolte vy.“

„To je výzva, jak se patří. Popřemýšlíme. Dáme včas vědět.“

Ráno padli všichni do postele jak podťatí. Zdeněk se ještě stihl odporoučet do svého pokoje.

Vyspávali až do večerních hodin. Měli volno, venku bylo krásně. Jiří se vzbudil jako první.

Najednou mu bleskla hlavou myšlenka: „Holky, přece je nenecháme čekat!“ Vzbudil Jardu, trošku se najedli, vypili kávu, upravili se. Vyrazili na schůzku s děvčaty. Snad přijdou, aby se o nich Džej Džejové mohli všechno dozvědět. Neměli na ně ani telefonní čísla.

Cestou oba mudrovali: „Bud' jsou místní. Ti šašci na motorkách patřili k nim. Pak už je možná neuvidíme. Leda, že by jich dámy měli plné zuby,“ řekl Jiří.

„Jasně. Nebo nejsou místní. Studují tady. Ty šašky neznají. Pak máme velkou naději, že je ještě uvidíme,“ rozvíjel dál teorii Jarda. „No, necháme se překvapit.“

Rande

Kluci šli na místo, kde se včera pálili čarodějnice. Z obrovské hranice zbylo jen trošku popela. Zato kolem dokola bylo plno odpadků, plastových kelímků, pet lahví, prázdných i poloprázdných, pár kousků nějakého oděvu. Spousta dalšího nepořádku.

„Pane jo, člověk je tedy tvor nepořádný, lajdácký. Je to hlavní škůdce na povrchu i v hlubinách matičky Země.“

„Jo, vypadá to tady jako po velikém mejdanu. Jsem zvědavý, kdo to bude uklízet.“

Tak si notovali, procházeli se. Čekali na slečny. Když čekali dost dlouho, dohodli se, že už je marné čekání. Že půjdou navštívit nějakou pěknou zapačnou hospůdku. Neškodilo by něco malého k večeři. Trošku dobrého vína k tomu. Rozhodli se, že půjdou brzy spát. Ještě chvíli uvažovali o tom, co se stane s dívkami, pokud je na prvního máje nikdo nepolíbí pod rozkvetlou třešní. Neradi by měli na svědomí takovou katastrofu, že by dívky mohly uschnout. Tito rytíři je nemohou zachránit, protože nevědí, kde se dívky nacházejí. Snad budou mít tolik rozumu, že si najdou nějaké, byť chabé náhradníky. Nechají se zlíbat.

„No, zlíbat ne, stačí jeden letmý polibek. Mají vyhráno pro tenhle rok. Ty další polibky už snad zajistíme sami,“ řekl Jiří s úsměvem. „Něco mě totiž napadlo. Možná vím, kde je hledat.“

„Kde?“ vyhrkl Jarda.

„Nene, dnes ne, až zítra ti to řeknu. Něčeho jsem si totiž všiml. Ale teď ti neřeknu čeho. Přemýšlej, vzpomínej. Zítra tuto možnost prozkoumáme.“

Ještě chvílku poseděli v hospůdce. Pak se odebrali na koleje.

Blížila se půlnoc.

Zítra je běžný den plný přednášek.

Druhý den ráno se kamarádi J a J sešli v učebně. Jarda se zeptal nedočkavě: „Tak co, jak je najdeme? Pořád o tom přemýšlím. Nic mě nenapadá.“

„Ještě vydrž.“

„Nojo, ale jak dlouho?“

„Do oběda, až budeme baštit, řeknu ti to. Ted' na to není čas. Profesor je tady.“

Jarda musel vydržet celé dopoledne. Byl napnutý. Nemohl přijít na to, čeho si večer kamarád všiml.

Vstoupili do menzy. Jiří se rozhlížel. Někoho hledal. Ale očividně byl zklamán.

Najednou se za nimi ozval povědomý hlas.

„Tak tady jste. Už vás máme.“

Ohlédli se oba najednou.

Dívky od ohně stály za nimi. Náramně se na oba usmívaly.

Jiří se celý rozzářil: „Vidíš, co jsem říkal, počkej do menzy.“

Děvčatům řekl: „Proč jste včera nepřišly?“

„My, jo? Vy jste tam nebyli!“

„V kolik jste tam byly vy?“

„No přece v osm večer. Máme ve zvyku chodit přesně. A ještě tam na vás čekáme skoro hodinu!“

„Nojo, my přišli v devět! Chyba v komunikaci.“

„Už asi jo,“ smály se dívky.

„Tak co uděláme teď?“ zeptal se Jarda.

„Když už se vám povedlo přijít, navrhuje, že se nejdříve najíme,“ hihňaly se dívky.

„To je výborný nápad, jde se“ řekli sborově kluci.

Našli si volný stůl pro čtyři a vybrali si jídlo. Když dojedli, navrhl Jiří, že by se mohli jít projít do blízkeho parku. Pak by třeba mohli jít do příjemné restaurace na kávu.

Dívky už měly ten den volno, tak souhlasily. V parku si vyhlédli lavičku ve stínu. Ze všeho nejdřív si navzájem předali čísla mobilů. Pro jistotu, kdyby se zase někdy špatně domluvili.

„Už bys mi konečně mohl říct, čeho sis při pálení čarodějnic všiml a já ne,“ řekl Jarda.

„Všiml jsem si, že se dívky chvíli bavily s Milenou z béčka. Tak mě napadlo, že se asi znají z fakulty. My totiž měli takovou teorii,“ vysvětloval dívkám, „že buď jste místní, nebo studujete na fakultě.“

Dívky se zasmály: „Vloudila se vám tam malá chybička. Místní jsme a studujeme na fakultě.“

„Aha. Ti frajeři na motorkách patřili k vám?“

„No dovolte? Co si o nás myslíte?“ ohradily se dívky. Ti blbečci jsou místní, ale nestudují na fakultě. Kromě toho, my s nimi nic nemáme. Jenom nás otravují. Jsou neškodní a hlavně neuvěřitelně hloupí,“ ohodnotily dívky motorkáře.

„To se nám docela ulevilo,“ řekl Jiří. Nechtěli jsme se s nimi utkat. Ne proto, že bychom se jich báli, ale ze zásady. Sice občas pořádně klání, ale dáváme přednost poli duchovnímu před bitevním. Ovšem pokud by to bylo nezbytné...”

„Nezbytné to určitě není. Ti kluci tam kvůli nám nebyli. My se s nimi vůbec nebavíme. Navíc ten co spadl, má zlomenou nohu. Doplatil na to. Snad si příště dají pozor.“

„Myslím si, že jim věnujeme až příliš pozornosti. Co kdybychom šli na dobrou kávu?“ zeptal se Jiří.

Všichni souhlasili.

Po kávě si dali lehkou večeři s lahvinkou vína. Saša byla přítulná. Jiří se jí líbil. Linda se držela trochu zpátky. Ale Jarda jí byl přinejmenším také velmi sympatický. Kluci byli v sedmém nebi. Chtěli na dívky jít pěkně zlehounka, aby je nevyplašili. Jirku napadlo, že by to asi s tou lehkostí taky neměli přehánět. Mohlo by to dívky odradit.

Vyšli s děvčaty z podniku. Nálada byla výborná. Saša se držela Jiřího. Jarda s Lindou laškoval.

Přišli k aleji kvetoucích třešní.

„Doufám, že vás včera někdo políbil pod kvetoucí třešní. Pokud to odbyl, nebo jste to prošvihly, dnes je opravný termín,“ řekl Jiří. Začal Sašu vášnivě líbat. Přitiskla se k němu. Mlčky se dohodli, že půjdou na kolej.

Měl ještě volný pokoj. Pátáci měli asi domácí přípravu. Když odjížděli na čarodějnice domů, loučili se s ním, že se uvidí za týden. Takže, kocouři nejsou doma, myši mají pré!

Všichni čtyři se utábořili na pokoji. Předcházal tomu trochu dobrodružný vstup, vrátný nesměl tušit, že pánové budou mít dámskou návštěvu. Byl sice poměrně tolerantní, ale přes noc by návštěvu nekryl. Jiří zabavil vrátného. Vstoupil k němu do kukaně. Vyprávěl

mu něco o fotbale. Vědělo se o něm, že je velký fotbalový fanda. Tím ho přiměl, že se otočil k němu. V té chvílce nemohl sledovat vchod.

Když Jarda úspěšně obě dívky propašoval, Jiří se velice rychle rozloučil. Popřál vrátnému, ať Slávie vyhraje derby. Byl totiž zapřísáhlý Slávista. Všichni pospíchali na pokoj, aby je na pánské koleji zbytečně nikdo neviděl. Nechtěly mít problémy.

Všichni bez úhony dorazili na pokoj. Jarda s Lindou usedli ke stolu, Jiří se Sašou na postel. Na pokoji neměli tolik židlí. Byly tady jen tři postele, tři židle pro tři obyvatele.

Jiří našel skleničky. Láhev šedého Rulandského byla připravena v lednici pro výjimečné případy. Všem nalil. Pronesl přípitek: „Na přátelství. Na dnešní den. Na nás.“

Našel ještě něco na zub. Večer se příjemně rozvíjel.

Linda se po nějakém čase podívala na hodinky. Řekla, že už musí domů. Určitě by to schytala, kdyby přišla pozdě. Jarda se nabídl, že ji domů doprovodí.

Láska

Jiří se Sašou zůstali sami.

Začali se vášnivě líbat.

Pak si pomaloučku, polehoučku navzájem svlékali jednu část oblečení za druhou.

Milovali se celou noc. Jak to dokážou mladí lidé plní vášně a lásky.

K ránu už oba sladce usínali.

Najednou Jiřího nepříjemně vyburcoval z polospánku příšerný křik. Pak hluk pádu. Nastalo divné ticho.

Vyskočil z postele, tak jak byl, nahý, vykoukl na chodbu.

Tam byl klid, nikde nikdo.

Pak běžel k oknu, otevřel ho. Vykoukl ven.

Strnul.

Dole pod okny ležel člověk. Poloha jeho těla byla velmi nepřirozená, jakoby se jednalo o hadrového panáka.

Vůbec se nehýbal.

Začalo mu to přemýšlet na plné obrátky.

Saša musí honem domů.

Probudil ji. Sladce se na něho usmála. On ji nechtěl děsit, jen stručně vysvětlil, že na kolejích chodí kontrola. Ona musí rychle ven, aby nebyl průšvih.

Vklouzla do šatů, lehce si projela vlasy, usmála se: „Jsem připravena, můj pane, abys mne mohl přenést přes vrátnici. Učini mne neviditelnou, abych mohla proklouznout ven.“

Potlačoval nervozitu.

Rychle se oblékl. Šel se Sašou směrem ven. Vrátný našťěstí spal. Ani ten nelidský křik jej nevzbudil. V jeho kukani si půjčil klíče, pustil Sašu ven a klíče vrátil. Potom utíkal za Sašou.

Nemohl ji nechat teď k ránu samotnou. Na kolejích se patrně stal zločin. Pachatel se může ještě potulovat po okolí. Jiří nevěřil, že by někdo spáchal sebevraždu. I když jeden nikdy neví.

Tak se stalo, že nechal odemčený hlavní vchod na kolejích.

Šel doprovodit Sašu. Přivedl ji až před jejich vilku.

Bydlela nedaleko fakulty. Měli krásnou jednopatrovou vilku v rezidentské čtvrti. Všude plno zeleně. Parky na dosah.

Takhle by si představoval někdy v budoucnu bydlení pro svou rodinu. Ale to by musel být v balíku, jak říkali pátáci.

Nebylo mu veselo, nechtělo se mu mluvit.

Jen dlouze, vášnivě políbil Sašu.

Pak řekl: „Brnkni, až mě budeš chtít vidět. Budu čekat na tvé zavolání. Bylo mi s tebou moc hezky. Jen mám dojem, že se nebesa spikla proti nám. Vždycky, když jsme spolu, dějí se divné věci. Vůbec nejsem pověřivý.“

„Minule, to chápu, ale co se stalo dnes?“ zeptala se Saša.

„Nechtěl jsem tě děsit. Stal se tam vážný úraz. Vzbudil mě výkřik. Na chodbě se nic nedělo. Při pohledu z okna bylo vidět někoho nehybně ležícího v trávě. Nevím, jak se to stalo. Proto mě napadlo, abychom vypadli co možná nejrychleji. Teď už tam určitě bude mumraj. Ani nevím, jak ten chudák dopadl. Snad žije.“

„To je hrůza! Asi bychom měli naše schůzky zrušit. Je vidět, že nás něco varuje před naším vztahem. I když ani já nejsem vůbec pověřčivá. Ale je to divné.“

„Leda že bychom to zkusili do třetice. Uvidíme, zda se zase něco stane. Myslím si, že je to jen zvláštní náhoda. To nám přece nezabrání, abychom se stýkali. Dnes to bylo nádherné. Nevím, jak to cítíš ty? Ale já bych moc rád pokračoval. Co ty na to?“

Výmluvně se zasmála: „Já taky. Určitě. Nedáme se přece jen tak odradit.“

Znovu se vášnivě políbili.

Pak se jemně vyvinula z jeho náručí.

„Musím jít. Naši by mě mohli vidět. Rozhodně by mi nenaplácali na holou, ale je zbytečné jim cokoli vysvětlovat. Ostatně, zatím není co, že?“

Jiří se zasmál: „Já bych o něčem věděl. Ale o tom si budeme raději povídat jen my dva příště. Doufám, že to příště nebude za moc dlouho. Třeba dnes navečer, nejpozději zítra.“

„Dnes ani zítra nemůžu. Budeme mít návštěvu z Paříže. Těžko bych vysvětlovala, že najednou nemám čas, když vím, že strejda přijede dnes odpoledne. Zdrží se jen dva dny. Je to můj milovaný strejda. Bratr mé maminky. Moc se na něj těším. V létě k němu zase pojedou na prázdniny. Paříž je nádherná.“

Pak najednou zesmutněla: „Hlavně, aby ten chudák, co ležel pod okny, byl živý. Brzy i zdravý.“

Po chvílce mlčení dodala: „Měj se moc hezky Jiříčku. Nebo Jíro? Mám radost, že jsem tě poznala.“

„Já taky,“ znovu se vášnivě políbili. Pak se vzchopila a utekla domů.

Na kolejích

Pomalou kráčel ke kolejím. Viděl, že se kolem kolejí sjela spousta aut jak policejních, tak záchranka. Lékaři ošetřovali postavu ležící pod okny. Prošel kolem vrátnice. Nikdo ho nezastavil. Nikdo se ho na nic neptal. Zamířil na svůj pokoj. Zalehl. Chvilí přemítal, co se asi doopravdy stalo. Pak usnul.

Druhý den ráno se na přednášce dozvěděl od Jardy, že ten dotyčný chudák byl ze třetího ročníku. Bydlel nad Jiřím o dvě patra výš. Měl už problémy s drogami. Možná dlužil dealerům, nebo tak něco. Rozhodně jde o vraždu.

„Je mrtvý?“ s hrůzou se zeptal.

„Krátce po převozu do nemocnice ho vzali na sál. Operovali ho. Zjistili však, že jeho zranění nejsou slučitelná se životem. Zemřel jim na sále pod rukama. Mimo jiné mu selhalo srdce.“

„Jak to všechno víš?“

„Asi od vrátného, ne? Jeden z těch poldů, co přijeli celou věc vyšetřovat, je jeho synovec. Vrátný měl totiž velikou kliku, že tam ten jeho synovec byl. On zjistil, že nezamkl hlavní vchod. Docela se divím, protože tenhle vrátný je celkem pedant. Synovec to nedal do hlášení. Za tohle by taky mohl letět. A to by byla škoda. Včera nám pomohl.“

Jiří si uvědomil, že pokud vrátného fakulta propustí, může za to on. Ale nemohl to udělat jinak. Přece nemohl nechat odejít Sašu samotnou. Neodpustil by si, kdyby takhle riskoval. Inu, bude doufat, že z toho nic díky synovci nebude. Mrzelo by ho, kdyby to neprávem vrátný odnesl. Je fakt, že při noční službě spát nemá. Kdo ví, jak vy-

světlí to, že neslyšel žádný výkřik. Ale pokud ten výkřik neslyšel nikdo jiný, než on, tak se na to snad vrátného ani ptát nebudou.

Necítil se dobře. Měl dojem, jako kdyby něco zavínil. Přitom si byl jistý, že nic zlého neprovedl. Jen nevěděl, jak se divného pocitu zbavit.

Pak se dostavil přednášející. Jiří se zabýval novou látkou. Na věci nedávno uplynulé na chvíli zapomněl. To mu prospělo.

Svědomí

Po výuce šel Jiří s Jardou do menzy. Narazili ve dveřích na Zdeňka.

„Tak co, Džej Džejové, už máte téma? Sem s ním! Určitě vás tentokrát rozmetám na kopytech svých koní.“

Jiří vyhrkl: „Mám velké téma. Jen nevím, zda budeš vůbec vědět, co to je.“

Zdeněk zpozorněl: „Sem s tím, smrdutý kojote,“ zahulákal.

Jiří se usmál. Potichu řekl: „Svědomí.“

„Cože? Neslyšel jsem,“ řekl nejistě.

„Já věděl, že nebudeš tušit, co to je. Ty přece žádné svědomí mít nemůžeš. Jinak bys nás netituloval jmény a vlastnostmi těch ubohých zvířat. Jak k tomu ty chudinky přijdou?“

„Chceš tedy říct, že to téma je Svědomí?“ zeptal se.

„Samozřejmě, to se ti právě snažím vysvětlit.“

„Dobrá tedy, čekejte mne zítra za úsvitu. Zkřížíme zbraně!“ vykřikl Zdeněk.

Pak se potichu zeptal: „Z čeho budete čerpat?“

Jiří se rozesmál: „To je naše tajemství. Naše tajná zbraň. Očekáváme tě za úsvitu. Měj se do té doby krásně. Těšíme se, jak nám to nandáš.“